

zastavěny, či připouštějí-li zájmy estetické jejich zastavění, jest otázkou skutkovou, kterou nss může přezkoumávati jen s hlediska § 6 zákona o ss, což zejména znamená, že není oprávněn úsudek, k němuž úřad při řešení této otázky dospěl, přezkoumávati co do jeho věcné správnosti. Ježto však námitka právě vytčená neobsahuje nic jiného než popření věcné správnosti úsudku žal. úřadu, — resp. v oné části, kde se snaží dovoditi, že aspoň v sousedství s územím již zastavěným měly býti povoleny nižší stavby, připínající se harmonicky na vysoké budovy zde již postavené, je tato námitka formulována naprosto jinak, než jak byla uplatněna v námitkách proti vyloženému plánu, kde se st-lé naopak domáhali toho, aby byl přivoděn náhlý přechod ze zastavěného území do zelené přírody — je i tato námitka bezdůvodná.

Č. 12.633.

Stavební právo: * Dispoice přehledného regulačního a zastavovacího plánu, kterou se dosavadní komunikace překládá tak, že se tím některému stavebnímu objektu odnímá jediný přístup, není vzhledem k ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 88/1920 Sb. sama o sobě nezákonná ani tenkrát, jestliže se pro tento stavební objekt nezřizuje přístup jiný.

(Nález z 12. listopadu 1936 č. 16.091/36.)

V ě c: Růžena F., MUDr. Ivan K. a Věra K. v Praze (adv. Dr. Josef Šerý z Prahy) proti rozh. min. veř. prací z 12. února 1934 o přehledném regulačním a zastavovacím plánu pro Šárecké údolí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím potvrdil ministr veř. prací podle § 10 zákona č. 88/1920 Sb. částečný přehledný regulační a zastavovací plán, upravující Šárecké údolí v katastrálním území Prahy XVIII a XIX v podstatě tak, jak se na něm usnesla stát. regulační komise a jak jej veřejně vyložila vyhláškou ze dne 17. prosince 1931, při čemž mimo jiné zamítl také námitky manželů Bohuslava a Růženy F.

Jednaje o stížnosti, kterou do rozhodnutí toho podali Růžena F. spolu s MUDrem Ivanem K. a Věrou K., jako právními nástupci Bohuslava F., řídil se soud těmito úvahami:

Již v řízení námitkovém bránili se st-lé proti tomu, že podle vyloženého plánu má býti veřejná silnice, probíhající po délce Šáreckého údolí, v onom úseku, kde se dosud v oblouku dotýkala jejich usedlosti čp. 81, přeložena tak, že uvedený oblouk má býti napřímen, následkem čehož trasa silnice bude nyní v těchto místech probíhati napříč přes protilehlý pozemek č. kat. 315 a z usedlosti st-lů nebude na ni bezprostředního přístupu. Proti této úpravě vznesli st-lé jedinou námitku, že jí budou citelně poškozeni, jelikož by jejich usedlost byla v budoucnosti zbavena komunikačního spojení a tím by celý objekt byl úplně znehodnocen. Že by jinak úprava tato byla v rozporu se zákonem, st-lé během řízení správního nenamítali — naopak výslovně připustili, že je snad

jinak komunikačně výhodnější. Pokud tedy st-lé teprve ve stížnosti k tomuto soudu podané namítají, že navržená úprava nepřihlíží k potřebám stavebního rozvoje, nevyhovuje s hlediska komunikačního a estetického a bude také vyžadovati přílišného nákladu, jsou námitky jejich podle § 5 zákona o ss nepřipustny a slušelo je odmítnouti.

Mohl se proto soud zabývati jedinež oněmi jejich námitkami, v nichž st-lé dovozují, že žal. úřad při potvrzování předloženého plánu nehleděl s dostatek k jejich soukromým zájmům hospodářským, neboť jedinež tuto námitku lze uznati za další provedení shora uvedené výtky, přednesené již v řízení námitkovém. V tom směru však dlužno poukázati na to, že ohrožení hospodářských zájmů jednotlivců není samo o sobě překážkou regulační úpravy podle zákona č. 88/1920 Sb. Z podstaty každé regulace plyne, že bude nutno na některých místech zasáhnouti do cizích práv soukromých a je poškoditi. Také zákon č. 88/1920 Sb. s takovýmto poškozením výslovně počítá, jak plyne z jeho dílu druhého, pojednávajícího o náhradách za takové škody. Předpokladem legálnosti takového zásahu do cizích práv ovšem jest, že dispozice takovýto zásah vyvolávající je diktována potřebou ukójiti některý z oněch zájmů veřejných, k nimž při regulaci má po zákonu býti přihlíženo. Jsou-li dány tyto zákonné předpoklady, může se postižený proti zásahu do své soukromohospodářské sféry brániti jen tenkrát, jestliže zároveň naznačí řešení, jež by při stejné dokonalém uspokojení oněch zákonem favorizovaných zájmů veřejných majetek jeho buď vůbec nepoškozovalo, nebo jej ohrožovalo jen v míře omezenější (srovn. Boh. A 8507/30, 9662/32, 9663/32 a j.).

Nějaké takovéto alternativní řešení v příčině překládané komunikace st-lé během řízení nenavrhli a neuvádějí je ani ve stížnosti k tomuto soudu podané. Jejich opačné tvrzení je v rozporu se spisy, neboť návrh alternativního řešení, jež učinili ve svých námitkách proti vyloženému plánu, netýkal se překládané komunikace, nýbrž prováděl námitku proti navrženému způsobu zastavení jejich pozemků, kteroužto námitku ve stížnosti k tomuto soudu podané již neopakují. Není proto ani jejich námitka, že potvrzenou úpravou jsou hospodářsky poškozováni, tak, jak byla přednesena, způsobilá nař. rozhodnutí zvrátiti.

Pokud konečně stížnost jako vadu řízení vytýká, že v nař. rozhodnutí nebylo objasněno, jakým způsobem si st-lé budou moci zjednatí přístup ke svým pozemkům a že se také nezabývalo alternativní žádostí st-lů, aby po přeložení silnice byla i původní část její trasy ponechána v provozu — patrně jako zvláštní příjezd k pozemkům st-lů —, sluší poukázati na to, že ani v tom případě, kdyby po provedené regulaci skutečně nebylo možno st-lům zjednatí přístup do jejich usedlosti, nebylo by to překážkou navržené regulace, kdyžt podle § 22 odst. 1 zákona č. 88/1920 Sb. překážky komunikační, zejména překážky v přístupu k stavebnímu objektu, zřízenému podle dřívější regulace, má obec odstraniti vykoupěním vadící nemovitosti (pozemku i stavebního objektu). I kdyby tedy stížnost měla pravdu, že se žal. úřad s otázkou možnosti

zřízení zmíněného přístupu dostatečně nevypořádal, nebylo by to vadou podstatnou, pro niž by soud mohl nař. rozhodnutí podle § 6 zákona o ss zrušiti.

Č. 12.634.

Pojišťovací právo: * Předpisu § 46 odst. 3 první věta zák. čl. XIX:1907 dlužno rozuměti tak, že nevyměřené nemocenské pojistné příspěvky se promlčují v pěti letech od doby, kdy se staly dlužnými, t. j. od vzniku platebního závazku zaměstnavatelova.

(Nález z 13. listopadu 1936 č. 22.011/34.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Humenném proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 12. února 1934 o promlčení pojistných příspěvků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Okr. nem. pojišťovna v Humenném předepsala platebním výměrem z 30. března 1928 Anastazii Sz. ve Velké Dobré dodatečně pojistné příspěvky nemocenské za zaměstnance Karla Ž. za dobu od 1. dubna 1920 do 3. března 1928.

Okr. úřad v Humenném výměrem z 21. ledna 1929 vyhověl částečně odvolání Anastazie Sz. a zprostil ji placení příspěvků vyměřených za Karla Ž. na dobu od 1. dubna 1920 do 1. dubna 1925, uznáv právo pojišťovny na vyměření těchto příspěvků podle § 176 zákona č. 221/1924 Sb. za promlčené.

K odvolání st-lky zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím uvedený výměr okr. úřadu, pokud jím bylo pojistné za Karla Ž. za dobu od 1. dubna 1923 do 1. dubna 1925 prohlášeno za promlčené, a vyslovil, že nemocenské příspěvky jsou jen za dobu před 1. dubnem 1923 promlčeny. Nepřejav důvody okresního úřadu zjistil žalovaný úřad, že pojišťovna vydala výměr o předpisu pojistného za Karla Ž. Anastazii Sz. začátkem dubna 1928, z čehož usoudil, že pojišťovna odkládala s předpisem nemocenských příspěvků za Karla Ž. za dobu před 1. dubnem 1923 více než 5 roků; v důsledku toho jsou tyto nemocenské příspěvky promlčeny; platí tu § 46 odst. 3 zák. čl. XIX:1907, neboť § 176 zák. č. 221/1924 Sb. vztahuje se na příspěvky splatné po 1. červenci 1926, kdy tento zákon nabyl účinnosti.

O stížnosti bylo takto uvažováno:

Mezi stranami není sporu o tom, že otázku promlčení pojistných příspěvků za dobu od 1. dubna 1920 do 1. dubna 1923 dlužno posuzovati podle zák. čl. XIX:1907, za jehož platnosti platební závazek (dle tvrzení pojišťovny) vznikl, třeba že promlčení v den účinnosti zákona č. 221/1924 Sb. nebylo dokonáno. Názor ten je ve shodě s judikaturou nss (viz Boh. A 8830/30, 9473/31, 10.457/33 a 11.117/34).

Brojíc proti názoru žal. úřadu, že pojistné vyměřené za dobu před 1. dubnem 1923 je podle § 46 zák. čl. XIX:1907 promlčeno, namítá pojišťovna, že podle ustanovení cit. paragrafu se sice dlužné nemocenské